

ΙΩΑΝΝΑ ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ - ΓΙΟΒΑ

μια ιστορία... μια παροιμία

Εικονογράφηση:
Γιώργος Μπαρνιάς

Επιμέλεια:
Αναστάσης Γιόβας

Έν πλώ

© 2013 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΝ ΠΛΩ
Κολοκοτρώνη 49 - Αθήνα 105 60
Τηλ.: 210 32 26 343
info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Α΄ έκδοση: Νοέμβριος 2013
Β΄ έκδοση: Σεπτέμβριος 2014

ISBN: 978-960-9550-35-2

Πρόλογος

Αγαπητό μου παιδί,

Το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου, είναι ένα βιβλίο αλλιώτικο απ' τ' άλλα.

Θα σε φέρει να ξεδιψάσεις στις γάργαρας και κρυστάλλινες πηγές της λαϊκής μας παράδοσης.

Μ' αυτή την παράδοση ο λαός μας ζει, μεγαλουργεί και μεταγγίζει στις επόμενες γενιές το θαυμαστό έργο του πολιτισμού του.

Πολύτιμο μέρος αυτού του έργου είναι οι λαϊκές παροιμίες μας. Δηλαδή τα λόγια που με απλότητα, λιτότητα και σοφία λάλησε το στόμα του λαού μας. Καθρεφτίζουν την ίδια του την ψυχή. Εκφράζουν τα πιστεύω του, τα ιδανικά και τα οράματά του. Βγήκαν από τις μεγάλες περιπέτειες, τα πολλά παθήματα και τη βαθιά του πείρα.

Ένα απάνθισμα από 47 παροιμίες φιλοξενεί και τούτο το βιβλίο. Παρουσιάζονται ζωντανές και παραστατικές. Έχουν γλαφυρό ύφος. Ξεπηδούν μέσα από ιστορίες βγαλμένες από τη ζωή σου και τα ενδιαφέροντά σου.

Αν μελετήσεις το βιβλίο, θα νιώσεις χαρά και περηφάνια που γεννήθηκες στον τιμημένο τούτο τόπο! Θα μεστώσεις μέσα στην ανεκτίμητη πνευματική κληρονομιά σου και θα πλάσεις κι εσύ κάτι πρωτότυπο!

Σου το εύχομαι
Ιωάννα Ζησιμοπούλου-Γιόβα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το οικογενειακό συμβούλιο	10	Προσπάθησε πάλι.....	58
Ξαφνικά άλλαξε το σκηνικό.....	12	Η παράκληση γίνεται... σιδηρόδρομος	60
Πήρε το χέρι του... πατέρα του.....	14	Στον τροχό, στο αμόνι.....	62
Δανεικά κι... αγύριστα.....	16	Για μια στιγμή όλα έγιναν... στράφι.....	64
Πονοκέφαλος κατά... παραγγελία.....	18	Μικρός πιανίστας... διεθνούς φήμης.....	66
Ήταν στο... τηλέφωνο	20	Γιατί ανησυχεί η Λουίζα;.....	68
Αρμονική συνεργασία.....	22	Το πολυτιμότερο αγαθό.....	70
Η ανησυχία των γονιών.....	24	Η απόφαση... βράχος.....	72
Το σπασμένο τζάμι.....	26	Έργα κι όχι... λόγια.....	74
Πουκάμισα... φίρμας.....	28	Η αχαριστία του Φώτη.....	76
Το δίκιο του Φάνη.....	30	Φοβερή κίνηση.....	78
Η υπομονετική Ζαφειρία.....	32	Ο νόμος της ζούγκλας.....	80
Ώρα για παιχνίδι.....	34	Τα γυαλιά με το... συρματένιο σκελετό.....	82
Ξαφνικά ήρθαν τα πάνω κάτω.....	36	Το πάθημα του Μίμη.....	84
Ο γιος μου φταίει.....	38	Η αθωότητα... έλαμψε.....	86
Το σαλόνι γίνεται... γήπεδο.....	40	Έχει και η υπομονή τα όριά της.....	88
Τα κλειδιά... Τα κλειδιά.....	42	Πουλάω μόνον μετρητοίς.....	90
Ο καημός της γιαγιάς.....	44	Η τσιγγουιά της Αγγελικής.....	92
Το κόσκινο της λογικής.....	46	Το πορτοφόλι είναι άδειο.....	94
Καλύτερα που δεν πήγα.....	48	Πωλήτρια... ταλαντούχος.....	96
Δε φεύγει το... καθαριστήριο.....	50	Χρειάζεται δουλειά.....	98
Χρειάζεται... αγώνας.....	52	Η ψύχραιμη Μάρω.....	100
Ανέλπιστη βοήθεια.....	54	Βάλε όλη την καρδιά σου στη μικρή μικρή δουλειά σου	102
Στα χέρια σου έχεις μόνο το παρόν.....	56		

Το οικογενειακό συμβούλιο

Ο πατέρας, η μητέρα και τα τέσσερα παιδιά παίρνουν τις αποφάσεις τους δημοκρατικά. Είναι η πιο ευχάριστη ώρα της οικογένειας, όταν κάθονται γύρω από τη ροτόντα και κάνουν «συζήτηση στρογγυλής τραπέζης».

Ο πατέρας κάνει την εισήγηση:

- Η εταιρεία μου πρόσφερε ένα μπόνους δύο χιλιάδων ευρώ, που σκέφτομαι να το διαθέσουμε για σας, παιδιά! Ελάτε, λοιπόν, όλοι μαζί ν' αποφασίσουμε τι θα πάρουμε.
- Μπράβο, πατερούλη, είσαι πολύ καλός, αναφωνούν με πολλή χαρά όλα.

* * *

- Εγώ, λέω, να πάρουμε έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή, λέει ο Γιάννης, που είναι μαθητής Λυκείου.

- Όχι, όχι, επεμβαίνει η Κατερίνα. Καλύτερα να πάρουμε ένα προβολέα για να νοικιάζουμε ταινίες.

- Τι λες, καλέ! Από ένα ποδήλατο να πάρει ο καθένας μας, τονίζει ο Νίκος.

- Τι ανοησίες είναι αυτές που αραδιάζετε, συμπληρώνει η μικρή Μαριάννα. Ας πάμε ένα ωραίο ταξίδι.

* * *

- Υπολογιστή, υπολογιστή, επαναλαμβάνει εντονότερα ο Γιάννης.

- Προβολέα, προβολέα, η Κατερίνα.

- Ποδήλατο, ποδήλατο και μάλιστα αγωνιστικό, επιμένει ο Νίκος.

- Εκδρομή, εκδρομή στην Κρήτη, φωνάζει η Μαριάννα.

* * *

Ο πατέρας αναγκάζεται να επέμβει:

- Για σταθείτε, ο καθένας θα επιμένει στο δικό του και θα φωνάζει; Αυτό δεν είναι δημοκρατία. Είναι οχλαγωγία. Λοιπόν, θα επανέλθουμε στη συζήτηση, όταν ο καθένας μας μάθει ν' ακούει και να σέβεται και τη γνώμη των άλλων. Η σημερινή προσπάθεια απέτυχε:

«Όπου λαλούν πολλοί κοκόροι, αργεί να ξημερώσει».

« Όπου λαλούν πολλοί κοκόροι,
αργεί να ξημερώσει »

Ξαφνικά άηληλαξε το σκηνικό

- Καλημέρα, κυρία Μαρία, τι γίνεσαι;
- Καλώς την κυρία Νίκη. Καλά, ευχαριστώ. Κόπιασε μέσα. Κάθισε να πιούμε ένα καφεδάκι!
- Καφέ δεν πίνω ποτέ, κυρία Μαρία μου, σ' ευχαριστώ.
- Ένα γλυκό, ένα αναψυκτικό; Δεν είναι δυνατόν να φύγεις έτσι. Έλα, στάσου λίγο να ξαποστάσεις. Φαίνεσαι κουρασμένη.
- Κουρασμένη όχι, στενοχωρημένη είμαι, μάτια μου!
- Τι σου συμβαίνει, ψυχή μου;
- Να, ήρθε στο γιο μου το χαρτί από τη στρατολογία. Πρέπει, λέει, να παρουσιαστεί στις 20 του μηνός στην Τρίπολη. Να υπηρετήσει τη θητεία του. Και τότε θα μείνω μονάχη, κυρία Μαρία. Μονάχη σαν την καλαμιά στον κάμπο...

* * *

- Γιατί μονάχη, κυρία Νίκη μου; Εμείς ξένοι είμαστε; Εμείς, καλέ, είμαστε μια πόρτα. Θα έρχεσαι σαν στο σπίτι σου. Ακόμα και να κοιμάσαι εδώ, αν φοβάσαι στο δικό σου. Δεν ξέρεις ότι έχω ένα δωμάτιο ελεύθερο; Αυτό είναι για σένα. Μην ανησυχείς καθόλου.

* * *

Τα μάτια της κυρίας Νίκης βούρκωσαν. Δεν περίμενε τέτοια συμπαράσταση απ' τη γειτόνισσα. Μόνο τούτα τα λόγια μπόρεσε να πει:

- Σ' ευχαριστώ πολύ. Μου 'κανες την καρδιά περιβόλι. Δεν θέλω τίποτε άλλο: «Ο λόγος σου με χόρτασε και το ψωμί σου φάτο».

« Ο λόγος σου με χόρτασε και το ψωμί σου φάτο »

Πήρε το χέρι του... πατέρα του!

- Χάρη, είναι καταπληκτικό το έργο σου! Σαν να μην πέρασε χέρι από πάνω του. Και τι αρμονική σύνθεση των χρωμάτων! Αυτά είπε η νεαρή δασκάλα της τετάρτης τάξης στο μαθητή της, όταν αυτός της έδειξε το έργο ζωγραφικής του. Ο Χάρης κοκκίνισε ελαφρώς και κάθισε στο θρανίο του. Τον ικανοποίησαν πολύ τα λόγια της δασκάλας του.

- Να σας δείξω το έργο ζωγραφικής του Χάρη, είπε στο διάλειμμα στους συναδέλφους της. Δεν σας φαίνεται ότι βγήκε από τα χέρια φτασμένου καλλιτέχνη;

- Έχεις δίκιο! Είναι θαυμάσιο, είπαν όλοι μ' ένα στόμα.

* * *

- Τίνος Χάρη; ρωτά ο Διευθυντής του Σχολείου.

- Του Ζευκίδη, κύριε Διευθυντά.

- Α, μάλιστα! Είναι εξαίρετο! Έχει πάρει, φαίνεται, το χέρι του πατέρα του. Ξέρετε, τον είχα μαθητή στο ξεκίνημα της διδασκαλικής μου σταδιοδρομίας. Ζωγράφιζε υπέροχα.

- Κατάλαβα, είπε η δασκάλα:

«Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει».

« Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει »